

A LEGOLCSÓBB MAGYAR ÉLCLAP. — FELELŐS SZERKESZTŐJE: A ZÖLD ÖRDÖG.

Kiadó tulajdonos:

BARTALITS IMRE.

MEGJELENIK HAVONKÉNT KÉTSZER,
a hó 1-jén és 16-án.

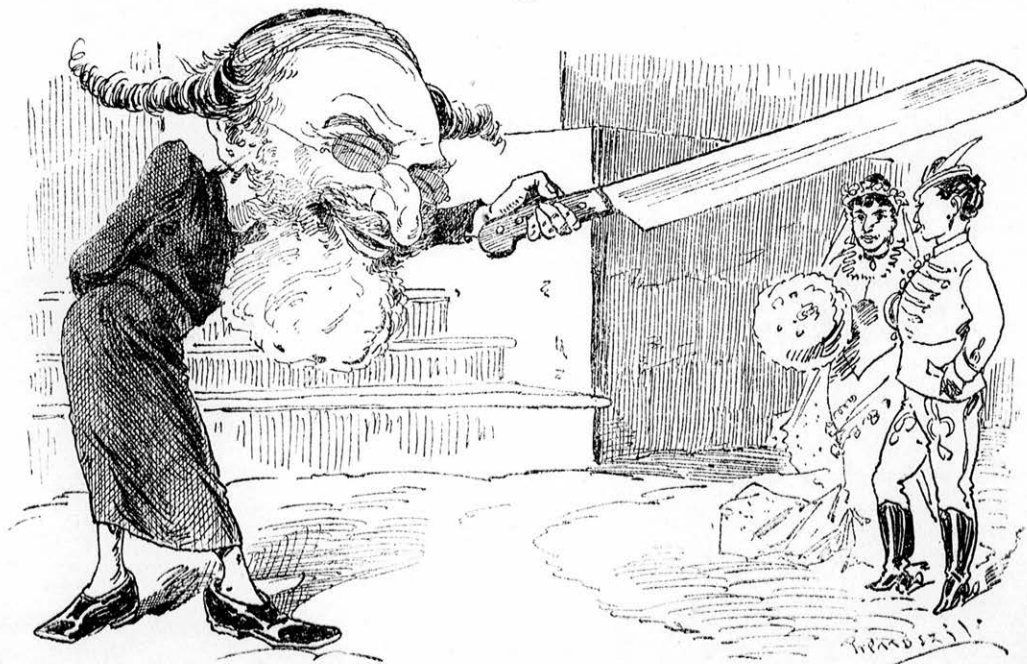
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre ..... 2 frt.
Fél évre ..... 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST,
VIII. Eszterházy-utca 12. sz.

HIRHEDT SAKTEREK ARCZKÉPEI.

II.

TISZA KÁLMÁN.

(Képpel az első oldalon.)

Nunc venio ad fortissimum virum! Bátran megválaszthatnák a világ összes sakterjei Rasekhóljuknak. Legutolsó metszése azonban nem sikerült, nagyon rövid volt hozzá a bieskája. Legszebb reményeit ködtötte a keresztényzsidó házasságról szóló törvényjavaslat keresztülviteléhez. El volt már egészen készülve rá, hogy miként fogja a szerelmes párokat a házassági szentséggel már már egyenrangra emelt sakterkés szimbóluma alatt összeadni, erősen megeléven győződve arról, hogy úgy majd boldogabb párok kerülnek ki a világba, mint eddigé, mert hiszen azok a házasságok, a kik a túlvilági boldogtalanság helyett sakterkéselé lesznek megfenyegette, bizonyára jobban igyekeznek egymáshoz simulni és jobban őrzik azon félteni valót, a miben könnyen kár eshetik, mint azok, kik egészen épen kerülhetnek ki a házasság bilincsei közül. Nem mert azonban a meggyőződésével, mint erős argumentummal nyilatkozni föllépni és ez volt majdnem egyedüli oka siral-

mas bukásának. Kiesett ugyan a törvényjavaslat ezúttal a kezéből, de azért ne nevéssünk, mert megmaradt még jobbában a félelmetes sakterkés. A mi nek és a kinek azzal neki megy, az ugyan híhatja bátran Mózeset segítségül, mert rögtön minden irgalom nélkül elfog jordanosíttatni. Úgy halljuk, hogy először is a tisztelt felsőházat fogja érni azon megítéltetés, miszerint részesíttetni fog a körülmetéltetés legkevésbé megvetendő szertartásában, miután elég vakmerő kíméletlenül bánni Tisza Kálmánnak az alsó házban fölnevelt csemetéivel. Azon esetben, ha netán akkora darab talál eselni a felső házból, hogy a megmaradt résznek alig lesz életképessége, felfog frissíttetni egy kis zsidó tapasszal, mely ha úgy ráfog a felsőház fájdalmas részére is tapadni, miként már az alsóházra ráerősödött, akkor csakugyan nekünk kell Palesztinába kivándorolni.

Ez öröme ne legyen meg soha fő fő sakterünknek!

MIÉRT A VÁLTOZÁS?

Pár hóval ezelőtt az országgyűlésen
Majdnem egy hite volt valamennyi pártnak:
Hogy zsidó kérdés nincs jó Magyarországon!
S büszkén beállottak filosemitának.

Az a néhány ember, a ki a zsidókat
Ki szeretné űzni, mint a veszedelmet,
Nem számít, úgy mondák, kényszeríteni kell rá,
Hogy még ők kérjenek szépen engedelmet.

Bölcs állam férfiak zsidót czirógattak
Legyezgették őket szép mézes beszéddel.
Sehogy sem akarták látni, hogy az ország
Tele van zsidóktól eredett szeméttel.

Hogy söpörni kéne, nem pedig plántálni
Gyomot, mely maholnap minden helyet benő,
A melynek terhétől türelme mérlegén
Népünknek lebillent már is a serpenyő.

Pártok és miniszterek szóltak zsidók mellett,
Még a fekete is fehér volt elöttök,
Valahányszor kellett, zsidó érdekekért
Egy egy Mózsés vezér szólott ki belőlök.

És hogy ez az ország még jobban elzúlljon,
Zsidót kereszténybe akartak ótani,
Zsidó érdekekért családjainkat is
Ős erényeiben vágytak megrontani.

Ámde jött egy szellő, felülről lefelé
S kifúta a mámort sokaknak agyából,
Beállottak majd mind antiszemitáknak,
Azt lehet kivenni legtöbbnek szavából.

Pártok programjokba zsidó kérdést szúrnak,
Elismerik most már a jogosultságát,
Belátják az ország sanyarú helyzetét
És a zsidóságnak rengeteg hibáját.

Miniszterek bátran ki merik mondani,
Hogy van a zsidóknál elég rendetlenség.
S nem fáradnak többé, hogy érdekeiket
Köröm szakadtáig minden áron mentsék.

Vajjon mi okozza, ezt a nagy változást?
Talán a főrendek döntő szavazása?
Oh nem! Új választás közeleg és már is
Érzi sok, hogy bizony inog az állása.

Siszphülver Náci oraság vadászkalandjai.

The osszony, holnapra meghitt vadászatra a szulgabíró, sössel nekhem phogácsát.

Hiszzen ha meghitt, hát fog az majd nekhed enni adni.

Nem értesz the ahhoz! Reggeltől estig fog a vadászat tartani, mindég khint leszünk a szabadban, és idő meg sem vendéghelhet minket.

Azért talán mégis csak megkínálhat valamivel? Reményem is, hodj meg fog a tarisznyájából kínálni edj khis harapni valóval, a miért én aztán üfhet phálinkhával fogom visszakinálni.

Csak nem abból a drága rostopcsinból akarsz magaddal vinni, a mit öt évvel ezelőtt licitációz vettünk?

De biz abból, már vettem is hozzá khulacot. Így hát nekhed enni valót nem khell vinned?

Lelkhem, itt az a szokhás, hodj mindenkhi visz a tharisznyájában mogával volamit, mikhor aztán valahol a vadászok megpihennek, edjmást khinálgatják enni meg inni valóval. Azért csak phakholjál be nekhem sok mindenfélét, a mi a ház khürnyékéről kikheröl, mert én a meghívásért fáin govallér akharok lenni, ethetek és ithatok buldog, buldogthalant.

Am ledjen, de mégis jobb szerethem, ha magad khiválaszthod azt, a mit elakharsz vinni.

Nem bánom!

Siszphülver Náci oraság azután kiválasztott egy egész sajtot, egy jókora friss czipót, pálinkás buty-

kosát megtölté rostopcsinnal, dohányzacskóját tele-tönte finom muskotály dohányyal, s midőn ilyen megrakodva keresztül akart menni a konyhán, meglátta, hogy egy egész tál töltött káposzta maradt ki délről.

— Szakácsné! — kiáltott örvendve. — Abból a thöltött kháposztából phakoljon be nekhem vadj nyolcz gömbölyeget. Az lesz csak holnap finom eledel a vadászaton!

— Mibe pakoljam? — kérdé a szakácsné.

— Papirosba. Együttal szaladjon el a csőszhöz, kérje el thüle holnapra a tharisznyáját. Abba rakjon azután bele mindent. Nézze itt hagyom ezeket is magánál, a míg én a phoskhámat rendbe hozom.

Siszphülver a nejével együtt távozott. A szakácsné pedig megerkezvén a csősz tarisznyájával, a rendelt élelmiszereket hűségosen belerakta, azután bement az asszonyához, hogy azzal a másnapi teendőket megbeszélje.

A kocsis udvarlója levén a szakácsnének, miután lovait rendben hagyta, a konyhába ment, hol senkit nem talált. Szétnézett enni való után s megpillantá a csősz tarisznyáját.

Tyhűt, az árgyélusát annak a csősznek! Azt ugyan finom eledellel látják el az urasági spajzból, a míg mi alig eszünk hebe korbá tisztességes harapni valót. Na de tudom, hogy mégis keserülöd, mert olyan nincs, hogy el ne kaparintsam az orrod elől!

Erre neki állt először is a töltött káposztának, valamennyi göngyölegből kietta a tölteleket, iván rá hűségosen rostopcsint. Azután eltünteté a sajtot és a kenyeret és ráakadt az uraság dohányzacskójára.

Nini! A gazdám még dohányt is pakolt be neki, még pedig a saját zacskójába. Ez az egész küldemény alighanem valami kiténtetés akar lenni a csősz számára, a miért olyan hűségosen vigyáz a vetéseket pusztító varjúkra? Így hát mégis helyre kell némileg állítanom az elemózsia épségét, mert számon találják kérni. Először is a finom fehér czipó helyett tesztek a tarisznyájába a saját fekete cselédkenyeremből, a sajt helyett jó lesz neki egy kopott köszörűkő, a megdézsmált dohány közé, hogy a zacskó tele legyen, nyomkodok ebből a paprika törmelekből, a csősz amúgy is megszívja, úgy de a káposzta töltelékét honnét kerítsen elő? Hohó! Megvan az is. A kukoricza góré tisztításánál ma reggel épen nyolcz egeret vertem agyon, azokat göngyölgetem a levelekbe, legalább a csősz majd nagyúri tréfának veszi a dolgot és nem mer szólni. Hanem ebből a menyei italból csakugyan nem juttatok a számára semmit, nem bánom ha kikapok is érte!

Midőn már minden készen volt, és szépen viszarakosgatva a tarisznyába, a még megmaradt rostopcsint kiönté egy fazékba.

A szakácsné kijövén ura asszonyától a kocsis ajakára nyomott legelső csóknál már megérezte, hogy az valami pálinka félét ivott.

Hol vetted te ezt a finom italt?

A szomszéd kocsisától kaptam egy bögrével. Nézd még alig van hfja.

A szakácsné is kedvelője levén az italnak, kettesben hozzá láttak a bögre tartalmához, úgy hogy

éjfelre alig maradt abban valami. Ekkor azonban a szakácsné véletlenül megpillantván a gazdája kulacsát azon gondolat villant meg agyában, ha vajjon nem e annak a tartalmát isszák, és kézbe vette.

Jaj, te gonosztevő! Kialtott kedvesére. Így kellett engem rászédni? Najszen nagy baj lesz ebből! Igazán?

Az uraság keresni fogja a pálinkát, és jaj lesz mindkettőnknek. Hanem megállj, talán mégis lehet segíteni a dolgon. Az uraság kedvencz italából épen tegnap érkezett ide hűs üveggel s még ki sincs pakolva. Ezek egyikének tartalmát bele öntjük a kulacsba, és az üveget összetörve helyezzük vissza a többiek közé. Azt fogják hinni, hogy az uton tört el és a benne volt ital kifolyt.

Úgy is tettek. Csakhogy azokban az üvegekben szerencsétlenségökre nem pálinka érkezett, hanem budai keserű víz.

Na de mit törődtek ök vele? Örültek annak hogy a kulacs megint tele lett!

Másnap reggel Siszphülver Náci nyakába akasztá a vadásztáska tetejébe az elemőzsiás tarisznyát és átsétált a szolgabíróhoz vadászatra. Az már készen várta.

— Tegyetek a tarisznyámba egy kis sajtot meg kenyert! szolt cselédjeihez a szolgabíró.

— Szükségtelen a szolgabíró úrnak bármit is magával hozni mert velem már van annyi sajt meg kenyér, hogy öten is jóllakhatunk vele. Engedje meg, hogy én vendégeljem meg ma. Szolt büszkén Siszphülver.

— Akkor hát egy kis gügyit viszek.

— Az is van velem, még pedig olyan a milyent tudom, hogy teljes életében még sohasem ivott.

— Na, arra már csakugyan kíváncsi vagyok. Így hát nem viszek magammal semmit. E mai napon egészen az ön vendége leszek.

Megkezdődött a vadászat. Siszphülver ötszáz lépésnyiről lövöldözött a nyulakra, csakhogy eljessze őket, természetesen egyet sem talált, migmen végre egy róka közelített, és azt bár szintén távolból lőtt rá, sikerült elejtenie. Megvolt a rendkívüli nagy öröme. Büszkének érezte magát. Szerette volna, ha az egész világ őt bámulta volna. Ha minél többen lettek volna kénytelenek elismerni, hogy a Siszphülver Náci csakugyan egy khitű vadász!

— Ennél a nagy eseménynél megpihenünk egy kissé — szolt a szolgabíró. Vegye mindenké az elemőzsiát. Itt az evés ideje. No, Náci barátom. had látom mi jót hozott a tarisznyájában? Először is a gügyit akarom megkóstolni, mert szomjas vagyok.

— Tessék, itt van az oldalomon. De ne tessék nagyot inni belőle, mert bajos volna tovább vadászni.

A szolgabíró jót húzott a Siszphülver által oda nyújtott kulacsból. Azután rögtön elkezdett köpködni.

— Terringettét! — kiáltott fel. — Önnek csakugyan igaza van. Ebből az italból nem szabad sokat inni, mert lehetetlen volna tovább vadászni.

Na, ugy-e erős?

Erős ám, hanem úgy érzem, hogy az ereje nem megy a fejembe, hanem egészen ellenkező irányban működik.

— Micsoda? Hadd kóstolom meg én is! Siszphülver uraság is jót húzott a kulacsból, s épen olyan simptomákat érzett utána. mint a szolgabíró, azzal a különbséggel, hogy még erősebben kezdett a sajátos izétől köpködni.

— Borzasztó thévedés! — Kiáltott fel egészen elsomorodva. — Hanem hát majd khárpótol az enni való.

De biz' az legkevésbé sem kárpótolta, mert mikor a tarisznyából kikerült köszörűkő általános meg-bámulása után az egész vadásztársaság előtt beletalált harapni a töltöttkáposztájába, ugy előntötte mérgében az epe, hogy még az orra hegye is belesárgult. Nem szolt semmit, még csak nem is köszönt, fogta a rókáját s rohant hazafelé Jaj lesz most ott-hon! Siszphülver oraság nagyon döhös.

Minden dühössége mellett is azonban, mielőtt hazaért volna, a rókát ugy kötötte fel a hátára, hogy az egész háznépség előtt kérkedhessék vele. Hadd lássák, hogy mily ügyes vadász.

Haza érve kint a ház előtt elkezdett lármázni, kiabálni ugy, hogy valamennyi cselédje összeszaladt, sőt maga a neje is kijött a szobából.

— Ki thett engem csóffá?! — ordított Siszphülver.

A neje s a cselédség legtöbbször nem tudta elképzelni, hogy mi lelte az uraságot? De mielőtt az kimagyarázhatta volna előttük magát, a hátára kötött róka, mely csak erősen serétezve volt s rég magához tért, ugy beletalált harapni a kimondhatlan-jába, hogy fájdalmában maga sem tudta, hová kapkodjon.

Mire cselédjei kiszabadították a róka fogai közül, Siszphülver uraságnak elmúlt minden haragja, s elfeledte mégegyszer megkérdeni, hogy ki tette őt csóffá?

A virágnak megtiltani.

A zsidónak megtiltani nem lehet,
Hogy ne vágyják elcsalni a pénzedet.
Ha teheti örül neki végtelen,
Vérében van, cselekedni kénytelen.

Meglátalak boglyas Sári, szeretlek!
Szeretője lettem bandzsi szemeknek.
Lúdtalpadnak, melyet húzol szeliden
Libák után a pocsolya vizében.

Titkos kérdést sügök a te füledbe:
Láttál-e már pirosított üveget?
Nem hagy nyugtot az a furcsa gondolat,
Hogy zsidó lány tiszta szívet sohasem ad.

Jaj, ha tudnám, hogy kinek vár csókjára,
Orczád lúdszirtől csepegő rózsája;
Megmutatnám azt az egész világnak,
Hogy rohannak a zsidók a haláluk!

Rám ne nézz te förtelmes éjszaka!
Te setéség! A kinek nincs csillaga.
Ne csábítgass, kerülj messze, ha lehet,
A zöld ördög vigye el a lelkedet.

Divatos félelem.

Leány: Mama!

Mama: Mondtham már, hogy ótezán sohase szólts mamának. Mit okarsz?

Leány: Miért haragszol reám, valahányszor a papa megengedi, hogy én is veléd mehessek a színházba?

Mama: Mert még nagyon kicsiny vagy.

Leány: Féltesz, hogy nem jót tanulok?

Mama: Attól félek, hogy majd nem találnak téged a nővéremnek nézni.

— * * * —

A Taffler ház beszakadása.

Khóbi: Hallottad azt a nagy szerencsétlenséget, a mit a Rhodics ezred zenekara előidézett?

Smüle: Hallottam, de hiszen azt csak nem a zenekar idézte elő?

Khóbi: De igen. Van khüzzöttük edj olyan trombitás, a ki ha khissé nadjobbat szuszant a trombitájába, edjetlen edj zsidó ház sem állja ki beszakadás nélkül.

Smüle: Ugyan te jámbor, hodjan todsz ilyesmit elhinni?

Khóbi: Hát mikor a Jerikó falait trombitával omlasztották össze? Pedig még akkor nem is svindlített a zsidóság a házéphítéssel!

— * * * —

Bolond Kóbi.

Soha, mióta élek, nem ismertem olyan különös családot, mint a Heilsam Salamonét. Még a lakása is unikum volt, dacára rengeteg vagyonának, úgy volt berendezve, és úgy élt, akár egy koldús. Fősvény volt az istenadta nagyon, jobban szerette a pénzt még gyermekeinél is, úgy hogy azok a legrosszabb táplálék s legelhanyagoltabb gondozás mellett nőttek ki a bölcsésből. De megis látszott ez állapot valamennyin: legnagyobbik leánya félszemére vak volt, a középső már egyikkel sem látott, legkisebbik leánya mellett bátran lecsaphatott volna a menydörgös menykő, olyan siket volt, az Izidor fia mankón járt, a Dolfi hatalmas golyvát eresztett, a Kóbi fia pedig bolond volt. Egyetlen tökéletes gyermeket sem tudott hiba nélkül produkálni.

A Kóbi gyerekről eleintén azt hitte, hogy kireperálható az elmeheli állapota és iskolába adta. Szerencsétlenségemre épen tanulóársam volt. Figyelemmel kísérhettem a fejlődését. Sokat kinlódta vele a tanárai, de ő még többet a tudományokkal, mig-nem végre annyira megzavarodott, hogy föl kelle hagynia minden további iskolázással. Végleg hazakerült, s otthon töltötte idejét a gyermeknevelés intő példányképeül. Én mindég gyöngéden bántam vele, engem rendkívül szeretett, és későbbi időben is valahányszor vakációkra hazakerültem, többnyire fölkeresett. Csendes bolond volt, csak ritkán tört ki rajta némi bohókás elevenség.

Örömteljes napra virradtat egy szer: kiadták a szüreti szünetet, és a hazulról értem küldött kocsi, lakásom udvarán abrakoltatta lovait, mig maga bagorot, (levén ez az ő abrakja.)

A VIII-ikba jártam akkor, s már kiültötte magát arczomon „a férfiuság mohája,” melyet leirhatatlan fájdalomra nem türhetek meg a füleim mellett.

Elvittem a borbélyhoz, s lekaszáltattam.

Amint kiléptem az ajtón, nevemet hallám kiáltani, de senkit sem láték magam körül.

Egy fél téglá majd agyonvágott tekintetésem közben.

Fölnézék a borbély házára, hát kit látok? — A bolond Kóbít egy ingben, gatyában a mint borzasztóan röhögve kändikál lefelé!

— Szehrvosz Viktorlében! — kiabált, s integetett, hogy menjek föl.

— Gyere ide.

— Hát aztán mit csináljak én ott veled?

— Sütkhérezünk a napon, — gargarizálta ijesztőn.

— Jőjj le onnét, valamit akarok mondani.

— Hát váhrr!

Ezzel eltűnt az egyik padláslyukon.

Kis idő múlva vadállati ordítást és asszony lármát halék: Kóbi egy seprivel fölfegyverkezett asszonytól üve jelent meg az ajtóban, s egyenesen hozzám futott.

— Ne bántsa őt jó asszony! Nem látja, hogy bolond!?

— I-igen . . . igenis . . . bolond vagyok! — zihálta Kóbi, s tovavonszolt.

Nem rázhattam le a nyakamról.

Rohanva mentem vele a lakásomig azután egészen felöltöttem.

— Hát hogyan kerültél ide?

— Elszöktém hazulról az éjszakán. Ahogy mentem az uton, nagyon dideregtem. Találkoztam egy szénás szekérral, alba belebujtam, és az elhozott ideig. Mikor itt megállott, ki-másztam a széna közül, aztán sétáltam egyet a házak tetején.

— Eljősz-e velem haza?

— Hozzátok?

— Nem, — a szülőidhez.

— Oda nem megyek, mert megkötöznek, hanem hozzátok nem bánom.

Szándékom volt visszavinni a szülőidhez, mert tudtam, hogy keresik, azért beleegyeztem kívánságába.

Felültetém kocsimra és tovahajtaték.

A város végén eszembe jutott, hogy szivart kellene venni az utra.

Bejött velem a boltha a Kóbi gyerek is.

Vettem egy csomó szivart, s megkínáltam belőle a fiut.

Elfogadta.

Mikor újra felültünk így szólt hozzám:

— Ne! adok pipát.

— Kell is nekem te bohó!
— Van ám több is, — mondá, s egész marék pipát vont ki a zsebéből.

— Hol vetted?
— Ott a boltban.

— Hajts! — ordítám rémülten: a Kóbi gyereknek minden zsebe tömve volt pipákkal.

Összemorzsolta a szájában levő szivart, s két pipába tette; aztán erősen pipázott mind a kettőből.

Összeszidtam.

Nevetett.

Mikor Kerecsenre értünk, bevittem magammal a vendégfogadóba, s hozattam egy liter bort; egy félliteres üveggel pedig kivittem a kocsisomnak.

Mire visszamentem a szobába, a Kóbi gyerek éppen akkor nyelte le az utolsó kortyot. Megitta az élehetetlen mind.

— No ha ez berüg, (aműgy sincs tökéletes esze) rettenetes bolondokat fog csámálni, — gondolám, s elhatároztam, hogy megszököm föle.

Ahogy ott szemlélem ész nélkül vigyorgó ábrázatát, egyszer csak elkomolyodik, neki szalad a pinczérnek, s felugrik a hátára.

— Tyhű! most rájött a bolond óra! — mondám magamban, s akaratlanul is kacagni kezdék a félholtra ijedő vendégszolgán.

— Mi tetszik? mi tetszik?! — hüledzek a jámbor, a nyaka között himbálódzó úri emberre tekintve.

— Egy porció zongorát! — rikogatott Kóbi, s újjait erősen megkergette a lábai között szorongó emberen.

— Rögtön! azonnal! kérem! — kiabált a nyavalyás, és terhével az ajtónak rohant.

A Kóbi gyereket jól oda mázolta a falhoz, de az fölsem vevé: ráugrált az asztalokra, szekrényekre.

Én becsaptam magam után az ajtót és kocsióra ugorva menekültem.

Már csaknem két óra hosszáig örültem szerencsés szökésnek, midőn ismeretes röhögése a fülemben harsogott, s a következő perczben már mellém vetette magát.

— No Kóbi azt hittem agyonverték a korcsmbán!?

— Nem vertek, mert szaladtam, áhühühühü! kergettek áhühühühü! nem értek utól rühühühahaha! — mert a ki élelem állott, a nyakába ugrottam híhühühéhehe, aztán mindenki elszaladt előlem hühühühahahaha!

Röhögése véretem fagyasztá.

Beesteledett, midőn Kompoltra értünk.

Idő közben oda költöztek a szőlői. De Kóbi nem akart bejönni velem, ígérte, hogy a temetőárkokban vár reám.

A táti, meg a mámi nagyon megörültek, mikor elmondtam nekik, hogy elvesztettek hitt fiok a temetőárkokban kuksol nemesak bolond, de részeg is mint a csap.

Kiküldöttek érte három erős svábot, kik az árokban haláló urfit szerencsésen meglapították.

Bömbölve ment végig a falun, és csak nagy dulakodás után, (mikor már az egyik svábot úgy hasbarugta, hogy az rögtön lefeküdt, s a másiknak leharapta a fülét,) engedte magát megköttözteni.

Szőlői marasztaltak, de én egy korcsmába szálltam, és megmondtam a kocsisomnak, hogy korán reggel költösn fel.

Másnap alig világosodott, utnak indultunk.

Rágyujtottam egy virgináriára, s gondolkoztam a Kóbi gyerekről.

Jaj lesz nekem, ha megtalál: megesz elevenen.

Szivart adtam a kocsisomnak, aztán felállottam és odanyújtottam az enyimet, hogy gyujtson rá.

A kocsi egyet zökkent, s én hátrarugtam, hogy el ne essem. Ebben a pillanatban szörnyű ordítás támadt a kas alatt.

Mindjárt tudtam, hogy a Kóbi gyerek.

Csakugyan az mászott elő a széna közül.

Megíjédtem, s ijedve kérdém:

— Hogyan kerültsz te ide?

— Megszöktem! — felelé, vigyorogva.

— Hiszen lekötöztek!

— Le ám, de megettem a kötelet, a kályhát bedűtöttem, a fűtőlyukon és kéményen át kimásztam a tetőre; onnét az utcára s ide jöttem.

— No jól van; csak aztán valami bolondot ne csinálj, mert akkor visszaviszlek.

— Nem én! vigyázok magamra.
Elviszem a szülőimhez, — gondolám, majd csak meglesz egy pár napig; akkor aztán visszajövet ismét beadom az apjához, és megmondom neki, hogy vitesse a bolondok házába, vagy akár hová, csak szabadon ne engedje járni, nehogy ismét hozzám kerüljön.

Egy szőlőhegyhez értünk.

Itt a Kóbi gyerek azt mondta, hogy leszáll.

— Miért? Mit akarsz?

— Majd meglátod, — felelé, s eltűnt a bozótkerítés mögött.

Mikor a hegy tulsó oldalához értünk, a Kóbi gyerek már várt reám, hanem egészen más öltözetben.

Nem volt azon se kabát, se kalap, se nadrág, se cipő, csak ing és gatyá.

— Hova tetted a ruháidat?

— Elvette a csösz.

— Miért vette el?

— Mert szőlőt akartam lopni.

Midőn haza értünk, azonnal ellopta az apám puskáját, és kiment vele lövöldözni a kert alá.

Azt hittük háború van.

Valami három óra hosszat lövöldözött, s csak akkor hagyta félbe, mikor keresztül lőtte a markát.

Akkor aztán az apám meglögetta, és hazavitette.

* * *

Sok idő telt el azóta és én sohasem találkoztam vele, csak úgy hirhallás után tudom, hogy most is még bolond, és hogy a kompolti ember így átkozta meg a zsidókat:

„Legyen köztetek legokosabb ember a bolond Kóbi!”

Én is azt kívánom!

Don Vigole.

Jajtelesz és Pinkelesz.

Jajtelesz: Hallottad-e, hogy az egyik híres védő ügyvéd orat exequálták?

Pinkelesz: Hallottam!

Jajtelesz: Nű, hát mit mondasz hozzá?

Pinkelesz: Hadd el, ű egy fán okos ember, hagyja mogát exequálni, és csinál belőle magának rebach.

Jajtelesz: Hogyan csinálhat ű magának abbol rebach?

Pinkelesz: Hát te hogyan lettél mindég gazdagabb, valahányszor megboktál?

Jajtelesz: Szeretnék megfeleségesedni, thodnál-e a számomra edj jóraváló höldj?

Pinkelesz: Milyent akharnál elvenni? Khöll-e vele sok phénz?

Jajtelesz: No, thodod, a phénzre nem nézek, hanem csak értsen jól a gazdasszonykodáshoz, különösen a jószágnevelés. meg a baromfithenyésztéshez.

Pinkelesz: Minek nekhed az olyan asszony, a ki annyira értsen a jószágneveléshez?

Jajtelesz: Birtokot vásároltam és vidékre medjek lakni.

Pinkelesz: Nű, akkhor vedd el az én nővérem.

Jajtelesz: Tholán volami khitőő gozdaszony?

Pinkelesz: Azt nem thodom, de arról biztosítalak, hodj egészen barmok khűzt nevelődött.

PHOLITHIK.

Thisza Khálmán de-
rék jerekh,
— Fülkhöszönthés
mondok rája, —
Ha most el is bok-
tha mogát,
Az nem vált az ú
hibája.

E nadj vereségben
én edj
Oj jözelmi jelet lá-
thok.

Hanem akkhor grófok, bárók,
Jó éjszakhát mondok ráthok.

Van énnekhem edj phumphás therv,
Bizthos, hodj jözelem arat,
Ha exelencz Thisza Khálmán
Az én thervem mellett marad.

Edjszerő és prakthikos is:
„Reformálni khüll a „házat“,
Zsidó főrendi thagokhat,
Khüll khinevezni vadj százat.

Főorakhokhat, phapokhat
Ignorálni khithiltani,
És helyibük rabbinokhat
Khüll rendre beválaszthani.

Akkhor lenne majd szovazás,
Milyent még világ nem láttha...
S azthán még csak legfűljebb edj
„Rothschild khirály“ volna hátra.

Maczesz.

LUDMÁJ SZELETEK.

Tolvajt fogott a zsidó prókátor, s átadta egy
odaérkezett rendőrnek. A rendőr kísérni akarta fog-
lyát a városházára.

— Megálljon! — kiállt rá a prókátor. — El-
feledtem még valamit.

— Mit? — kérdé kíváncsian a rendőr.

— A névjegyemet átadni a tolvaj uraságnak.

— Mit tegyek én azzal? — kérdé boszusan a
tolvaj.

— Ha netalán védő ügyvédre lenne szüksége,
ne thessék rólam megfedefkhezni.

A „Nemzeti Ujság“ szerkesztője:
Nyolez arany jutalmat kap az, ki lapom nagyszerű
képéről megmondja, hogy hol van Somsoskeóy?

Somsoskeóy: Nyolezvan arany jutalmat kap
az, ki a „Nemzeti ujság“ kétségbe esett filoszemita
szerkesztőjének képéről megtudja mondani, hogy hol
van a kitűzött nyolez aranya?

Lebele: Thodod-e the Brézele hogy mikhor
Oroszországban trónörökös születik, az mindjárt va-
lameley ezrednél legalább is káplár. Azután úgy avan-
zsirozik évről évre föllebb.

Brézele: Miért altiszt és miért nem khezdi
mindjárt a hadnagságon?

Lebele: Azért csak altiszt és nem hadnagy,
mert a hadnagy már nem szokott járni dajkával.

Knóblach: Ugyan te Zwieblach? Min thö-
röd a fejedet már reggel óta? Alig adsz egy hangot.

Zwieblach: Barátom! Az a negyed milliós
póstalopás sehogy se megy ki a fejemből, pedig mo-
száj a nyitjára jönnöm.

Knóblach: Aha! Értem! Ki akharod nyo-
mozni a tettet, hogy megszerezhesd a jotalmol khi-
tűzött ezer forint?

Zwieblach: Mit gondolsz? Hova mennék én
azzal az ezer forinttal?

Knóblach: Hát akkor minek akarsz a nyit-
jára jönni?

Zwieblach: Annak, hodj mikhént sikerölhet az
ilyesmi?!

A zsidóiskolából.

Tanitó: Mond meg te jerek, hogy ha én
Atlasz volnék, mi volna akkor az én khezemben?

Tanitvány: A phipasár.

—KERE—

Mi pusztíthatja el ujra Szegedet.

A. Ugyan elpusztíthatja-e még valami Szegedet?

B. Már hogyne pusztíthatná?

A. Talán a víz?

B. Az többé nem.

A. A tűz?

B. Még kevésbé.

A. Akkor hát mi?

B. A zsidó kölcsön és a zsidó manipuláció, ha ugyan
igénybe találja venni az az öldött jó magyar nép.

Honjodi Ábrohám dololja mogánokh.

Kheletről, nyogathról
Phirus az ég alja,
Ez jelent volamith
Khumám oram, hallja!
Cshillagok fothása,
Menybolt phirkadása,
Ez nem théria dolog,
Ha nem hiszi, lássa.

Én hallottam is már
A madjarázatját,
Phersze hánjon vannak,
Anjikhéppen adják.
Az edjik azt mandja,
Hodj madj phestis jele,
Mely alatt elphusztul
A zsidóság fele.

A másik az mandja:
Hodj az a thúz oszlop,
Mely nekhünk a „Pusz-
thán”

Menyei fényt osztott.
A mikhar mi menthünk
Khanaán földére,
Vithéz ösopháink
Régi örökhére.

Harmadik azt mandja,
„Vörös thenger” khépe...
— Melyen átbathuzott
Hajdan Mózes népe. —
Tudthunkra akharván
A Jehova adni,
Hodj nem lesz thonácsos
Thuvább itt maradni.

Nedjedik azt mandja:
Hodj a szédjen pirja,
Mely az eget olyan,
Csudásan beirja.

Ha mi nem phirrolthunk
A „thorz javaslathra”,
Phirul mi helyethünk
Az ég bolthozathja.

Ahár az, akhár ez,
Edjikh se nem jó jel,
Mégis legiobban az
Otholsót himnéd el...
Cshillagok fhotása,
Menybolt phirkadása,
Nem jó dolgot jelenth,
Okhárkhi meglássza.

Maczesz.

ZSIDÓ SZERELEM.

Mundják, hodj khincs a szherelem,
Aranynál thübbet ér.
Oh akkor az én szherelmem
Menyurszáig felér.
Vedd meg thólem Mózesünk!
Nekhed olcsón adom,
A lányt kiért égek, akkor
Khönnyebben megkapom.

Don Vigole. A befenekelt Rákóczy kéziratát kerestük, de
biz az már elkallódott a papirkosárból. Ne sajnálja! Úgy sem
foglalhatot volna az méltó helyet eredeti dolgozatai közt. Az a

történet már többek által föllett használva. Ezentül azonban ön-
nek, mint rendes munkatársunknak a kéziratai félre lesznek téve.
Betűszedőink nincsenek szokva a stenographiához. — **Monor.**
Nem fogjuk letenni kezünkől a dorongot. Fogadja baráti üd-
vözetünket. — **A zsidó tüprenkedése.** Igen ügyes tollra vall, bár
kissé több okot kellett volna összehalmazni arra hogy méltán így
solajtsjon fel: Eddig voltam Lusztig Náthán, de most vagyok
Schafkopf Náthán! H. I. Még a beleszót vers is kitűnő. Szive-
sen látjuk valahányszor csak küld. N. Nyúl. A második sikerült,
de álnévét nem tettük alá, választson magának valamivel jobb
álnévet; dolgozatait örömmel fogadjuk, és különösen az antisze-
mita színműre kíváncsiak vagyunk. — **Maczesz.** Ezentül is ki-
vántága szerint fogunk cselekedni, az a két kép dolgozataihoz
lesz mindög fentartva. Fogadja szives üdvözetünket. — **Félegy-
háza.** Köszönettel megkaptuk. Magánlevelet írunk. — **Kiskörös.**
Jól indul, bár lenne mielőbb folytatása, a szerkesztőtől magán-
levél ment. — **Többeknek.** A „Füstölő” ez évi naptára szintén
a Zöld Ördög tollából került ki. — **Pozsony.** „Ha meghalok
zsidó lesz én belőlem!” Ne kívánja! Bajosan jutna menyorszába.
Több kéziratról és levélről jövő számunkban.

Antisemita talány.

Az ajtatoskodni szerető izraeliták számára.

(A sakkjáték lóugrás szerint fejtendő meg.)

	te, —	tem			
	gény	ha			
sze-	ér-	vet-	Hisz	Mond-	rag-
ne-	hé	va	szom	Nem	azt

úgy a

ber! dó, —

kis csak

zsi- hogy

meg res-

a a

rám tán- En pén-

E- is tam Ha oly Nem

szer	szik	csi-	te...!	ber!	meg	zed	hetsz
át	kér-	zer-	rag-	raj-	le-	é-	vedd

(Megfejtése a jövő számban.)

Megfejtési határidő február 10. A megfejtők közt a „Füs-
tölő” naptárt fogjuk kisorsolni.